A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (első tanács)

2008. december 18.*

A C-16/06. P. sz. ügyben,

a Bíróság alapokmányának 56. cikke alapján 2006. január 12-én benyújtott fellebbezése tárgyában,

a **Les Éditions Albert René Sàrl** (székhelye: Párizs [Franciaország], képviseli: J. Pagenberg Rechtsanwalt)

fellebbezőnek

a másik fél az eljárásban:

a **Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM)** (képviseli: G. Schneider, meghatalmazotti minőségben)

alperes az elsőfokú eljárásban,

az **Orange A/S** (székhelye: Koppenhága [Dánia], képviseli: J. Balling advokat)

beavatkozó az elsőfokú eljárásban,

* Az eljárás nyelve: angol.

A BÍRÓSÁG (első tanács),

tagjai: P. Jann tanácselnök, A. Tizzano, A. Borg Barthet, M. Ilešič és E. Levits (előadó) bírák,

főtanácsnok: V. Trstenjak,
hivatalvezető: J. Swedenborg tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2007. október 25-i tárgyalásra,

a főtanácsnok indítványának a 2007. november 29-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Fellebbezésében a Les Éditions Albert René Sàrl (a továbbiakban: fellebbező) az Európai Közösségek Elsőfokú Bíróságának a T-336/03. sz., Les Éditions Albert René kontra OHIM – Orange (MOBILIX) ügyben 2005. október 27-én hozott azon ítéletének (EBHT 2005., II-4667. o.; a továbbiakban: megtámadott ítélet) hatályon kívül helyezését kéri, amellyel az Elsőfokú Bíróság elutasította a Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM) negyedik fellebbezési tanácsa azon 2003. július 14-i határozatának (R 0559/2002-4. sz. ügy, a továbbiakban: megtámadott határozat) hatályon kívül helyezése iránt benyújtott keresetét, amelyet a fellebbező

– az OBELIX korábbi védjegy jogosultja – által a „MOBILIX” szómegjelölés közösségi védjegyként való lajstromozásával szemben indított felszólalási eljárás keretében hozott.

Jogi háttér

2 Az 1994. december 22-i 3288/94/EK tanácsi rendelettel (HL L 349., 83. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 185. o.) módosított, a közösségi védjegyről szóló, 1993. december 20-i 40/94/EK tanácsi rendelet (HL 1994. L 11., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 146. o.; a továbbiakban: 40/94 rendelet) a „Viszonylagos kizáró okok” című 8. cikkében ekként rendelkezik:

„(1) A korábbi védjegy jogosultjának felszólalása alapján a megjelölés nem részesülhet védjegyoltalomban, ha

[…]

b) azt azon a területen, ahol a korábbi védjegy oltalom alatt áll, a fogyasztók összetéveszthetik a korábbi védjeggyel való azonossága vagy hasonlósága, valamint az érintett áruk, illetve szolgáltatások azonossága vagy hasonlósága miatt; az összetéveszthetőség magában foglalja azt az esetet is, ha a fogyasztók a megjelölést gondolati képzettársítás (asszociáció) útján kapcsolhatják a korábbi védjegyhez.

(2) Az (1) bekezdés alkalmazásában »korábbi védjegy«:

a) a következőkben felsorolt minden olyan védjegy, amelynek bejelentési napja korábbi, mint a közösségi védjegybejelentés bejelentési napja – ha ennek helye van –, figyelembe véve az igényelt elsőbbségek napját:

i. közösségi védjegy;

[…]

c) az olyan védjegy, amely a Párizsi Egyezmény 6bis cikke értelmében a közösségi védjegybejelentés bejelentési napjánál, illetve – elsőbbség igénylése esetén – az elsőbbség napjánál korábban vált a tagállamok bármelyikében közismertté.

[…]

(5) A (2) bekezdés szerinti korábbi védjegy jogosultjának felszólalása alapján nem részesülhet továbbá oltalomban a korábbi védjeggyel azonos vagy ahhoz hasonló megjelölés, ha az érintett áruk, illetve szolgáltatások nem hasonlóak, feltéve hogy – közösségi védjegy esetén – a korábbi közösségi védjegy a Közösségben, – korábbi nemzeti védjegy esetén – a korábbi nemzeti védjegy pedig az érintett tagállamban jó

hírnevet élvez, és a megjelölés alapos ok nélkül történő használata sértené vagy tisztességtelenül kihasználná a korábbi védjegy megkülönböztető képességét vagy jó hírnevét.”

3 Ugyanezen rendelet „A Bírósághoz benyújtott keresetek” című 63. cikke ekként rendelkezik:

„(1) A fellebbezési tanácsok fellebbezés tárgyában hozott határozatai a Bíróság előtt keresettel támadhatók meg.

(2) A kereset hatáskör hiányára, lényeges eljárási szabálysértésre, a Szerződés vagy e rendelet, illetve ezek alkalmazásával kapcsolatos bármely jogszabály megsértésére vagy hatáskörrel való visszaélésre alapítva indítható.

(3) A Bíróság a jogvita tárgyát képező határozatot megsemmisítheti vagy megváltoztathatja.

(4) A kereset indítására a fellebbezési tanács előtti eljárásban részt vevő felek bármelyike jogosult, akit a határozat hátrányosan érint.

[…]”

4 A 40/94 rendelet „A tényállás vizsgálata hivatalból” című 74. cikke a következőképpen fogalmaz:

„(1) A[z OHIM] az előtte folyó eljárásban a tényeket hivatalból vizsgálja. A lajstromozás viszonylagos kizáró okaival összefüggő eljárásban azonban a Hivatal a vizsgálat során a felek által előterjesztett tényálláshoz, bizonyítékokhoz és érvekhez, valamint a kérelem szerinti igényekhez kötve van.

(2) A[z OHIM] figyelmen kívül hagyhatja azokat a tényeket vagy bizonyítékokat, amelyeket az érintett felek nem kellő időben terjesztettek elő.”

5 Az említett rendelet „Bizonyítás” című 76. cikkének (1) bekezdése szerint:

„A[z OHIM] előtti eljárásokban a bizonyítási eszközök a következők:

[…]

b) a tájékoztatás adására irányuló kérelem;

c) az okirati és tárgyi bizonyítékok bemutatása;

[…]”

6 Az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 135. cikkének 4. §-a előírja, hogy a felek beadványai nem változtathatják meg a fellebbezési tanács előtti eljárás tárgyát.

A jogvita előzményei

7 Az Orange A/S (a továbbiakban: Orange) 1997. november 7-én a 40/94 rendelet alapján a „MOBILIX” szómegjelölés közösségi védjegyként való lajstromozása iránti kérelmet nyújtott be.

8 E bejelentést a védjegyekkel ellátható termékek és szolgáltatások nemzetközi osztályozására vonatkozó, felülvizsgált és módosított, 1957. június 15-i Nizzai

Megállapodás szerinti 9., 16., 35., 37., 38. és 42. osztályba tartozó áruk és szolgáltatások vonatkozásában tették, az egyes osztályoknak megfelelő, következő leírással:

– a 9. osztályba tartozó „távközlési készülékek, berendezések és felszerelések, beleértve a távközlő-, távbeszélő-készülékeket, mobiltelefonokat, beleértve a parabolaantennákat és reflektorokat, akkumulátorokat és elemeket, transzformátorokat és konvertereket, kódereket és dekódereket, kódolt kártyákat és kódolókártyákat, telefonkártyákat, jelzőberendezéseket és oktatókészülékeket, valamint -berendezéseket, elektronikus telefonkönyveket, és az összes felsorolt termék tartozékait és kellékeit (amelyek nem tartoznak más osztályokba)”;

– a 16. osztályba tartozó „telefonkártyák”;

– a 35. osztályba tartozó „hangposta szolgáltatások (ideiglenesen távollévő ügyfelek részére), kereskedelmi ügyviteli és üzletszervezési tanácsadás és segítségnyújtás, kereskedelmi ügyekben való tanácsadás és segítségnyújtás”;

– a 37. osztályba tartozó „távbeszélőkészülékek szerelése és javítása, építés, javítás, szerelés”;

– a 38. osztályba tartozó „távközlés, beleértve a távközlési ügyekben történő információszolgáltatást, telefonos és távirati összeköttetések, számítógép-képernyőn keresztüli és mobiltelefonos összeköttetések, faxon történő továbbítás, rádióadás és televíziós műsorszórás, beleértve a kábeltelevízión és interneten keresztül történő műsorszórást is, üzenetek küldése, üzenetküldésre alkalmas készülékek bérlete, távközlő készülékek bérlete, beleértve a telefonkészülékek bérletét is”;

– a 42. osztályba tartozó „tudományos és ipari kutatás, műszaki szakértői tevékenység, beleértve a távközlési infrastruktúrával és távközlési berendezésekkel kapcsolatos tervek elkészítését is, különösen a távközlés és számítógép-programozás területén, számítógépprogramok kidolgozása, fenntartása, korszerűsítése, számítógépek és informatikai programok kölcsönzése”.

9 E védjegybejelentéssel szemben a fellebbező felszólalást terjesztett elő, amelyben a fellebbező az alábbi, az „OBELIX” szóhoz fűződő korábbi jogokra hivatkozott:

– a korábbi, 16 154. lajstromszámú, 1996. április 1-jén bejelentett közösségi védjegy, az alábbi áruk és szolgáltatások tekintetében:

– a 9. osztályba tartozó „elektrotechnikai, elektronikai, fényképészeti, mozgóképi, optikai és oktatókészülékek és műszerek (a vetítőkészülékek kivételével), képernyős vagy anélküli elektronikai játékok, számítógépek, programmodulok, adathordozókon rögzített informatikai programok, különösen videojátékok”;

– a 16. osztályba tartozó „papír, karton, és ezen anyagokból készült termékek, (a 16. osztályba tartozó) nyomdaipari termékek, újságok és magazinok, könyvek; könyvkötészeti cikkek (fonalak, vásznak és szövetek könyvkötethez); fényképek; papíráruk, ragasztószalagok (papírárukhoz és nyomdaipari termékekhez); felszerelés művészeknek (anyagok rajzoláshoz, festéshez és szobrászathoz); ecsetek; írógépek és irodaszerek (a bútorok kivételével), és (a 16. osztályba tartozó) irodagépek és készülékek; oktatóanyagok (készülékek kivételével); más osztályokba nem sorolt műanyagok csomagoláshoz; játékkártyák; nyomdai karakterek; klisék, nyomódúcok”;

– a 28. osztályba tartozó „játékok, játékszerek; testnevelési és sportcikkek (amelyek a 28. osztályba tartoznak); karácsonyfadíszek”;

– a 35. osztályba tartozó „marketing és reklámozás”;

– a 41. osztályba tartozó „filmvetítés, filmgyártás, filmek kölcsönzése; könyvek és folyóiratok kiadása; nevelés és szórakoztatás; vásárok és kiállítások szervezése; ünnepségek, vidámparkok üzemeltetése, zenei előadások és élő konferenciák szervezése, építészeti jellegű kiállítások, kultúrtörténeti és népművészeti előadások”;

– a 42. osztályba tartozó „szállodai és vendéglátóipari szolgáltatások; fényképek; fordítás; szerzői jogok kezelése; szellemi tulajdonjogok kezelése”.

– az összes tagállamban közismert, korábbi védjegy a 9., 16., 28., 35., 41. és 42. osztályba tartozó áruk és szolgáltatások tekintetében.

10 Az OHIM előtti eljárást az Elsőfokú Bíróság a következőképpen foglalta össze a megtámadott ítélet 6–8. pontjában:

„6 Felszólalásának alátámasztásaként a felperes a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdése b) pontjánal és (2) bekezdésének értelmében vett összetéveszthetőség fennállására hivatkozott.

7 2002. május 30-i határozatában a felszólalási osztály elutasította a felszólalást, és megengedte a […] lajstromozás iránti eljárás folytatását. A felszólalási osztály – miután megállapította, hogy a korábbi védjegy közismertsége meggyőző módon nem került bizonyításra – arra a következtetésre jutott, hogy a védjegyek összességében nem hasonlóak. Létezik ugyan némi hangzásbeli hasonlóság, de ezt kiegyenlíti a védjegyek vizuális megjelenése, és még inkább az általuk keltett, meglehetősen eltérő képzet […]. Egyebekben a korábban lajstromozott védjegy inkább a híres rajzfilmmel azonosítható, ami fogalmi szempontból még inkább megkülönbözteti a bejelentett védjegytől.

8 A felperes által […] benyújtott fellebbezést követően a negyedik fellebbezési tanács meghozta [a megtámadott határozatot]. A fellebbezési tanács részben megsemmisítette a felszólalási osztály határozatát. A fellebbezési tanács először is kimondta, hogy a felszólalást kizárólag az összetévesztés veszélyére alapítottnak kell minősíteni. Ezt követően kiemelte, hogy a védjegyek között észlelhető bizonyos hasonlóság. Az áruk és szolgáltatások összehasonlítását illetően a fellebbezési tanács megállapította, hogy a 9. osztályba tartozó, a közösségi védjegybejelentésben szereplő »jelzőberendezések és oktatókészülékek« és a korábbi védjegy árujegyzékében szereplő »optikai és oktatókészülékek« hasonlóak. Ugyanerre a következtetésre jutott a 35. osztályba tartozó, a közösségi védjegybejelentésben »kereskedelmi ügyviteli és üzletszervezési tanácsadás és segítségnyújtás, kereskedelmi ügyekben való tanácsadás és segítségnyújtás« leírással szereplő szolgáltatások, és a korábbi védjegy árujegyzékében szereplő »marketing és reklámozás« tekintetében. A fellebbezési tanács – tekintettel egyrészről a szóban forgó megjelölések, másrészről a speciális áruk és szolgáltatások közötti hasonlóság mértékére – megállapította, hogy az érintett vásárlóközönség szemszögéből nézve fennáll az összetévesztés

veszélye. Ezért a közösségi védjegybejelentést elutasította [ezen áruk és szolgáltatások] tekintetében, a többi áru és szolgáltatás tekintetében pedig helyt adott a lajstromozásnak."

Az Elsőfokú Bíróság előtti kereset és a megtámadott ítélet

11 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2003. október 1-jén benyújtott keresetlevelében a fellebbező a megtámadott határozat hatályon kívül helyezését kérte három jogalap előterjesztésével, amelyek közül az elsőt a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdése b) pontjának és (2) bekezdésének megsértésére, a másodikat ezen rendelet 8. cikke (5) bekezdésének megsértésére és a harmadikat ugyanezen rendelet 74. cikkének megsértésére alapította.

12 A tárgyaláson a fellebbező másodlagosan kérte, hogy az ügyet utalják vissza az OHIM negyedik fellebbezési tanácsa elé, azért, hogy bizonyíthassa, hogy védjegye a 40/94 rendelet 8. cikkének (5) bekezdése értelmében „jóhírnevet" élvez.

13 Az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 15. és 16. pontjában először is megvizsgálta a keresethez mellékletként csatolt azon öt dokumentum elfogadhatóságát, amelyek az „OBELIX" szómegjelölés közismertségének bizonyítására irányultak. Mivel megállapította, hogy ezeket a dokumentumokat nem hozták fel az OHIM előtti eljárásban, az Elsőfokú Bíróság elfogadhatatlanoknak nyilvánította őket, mivel elfogadásuk ellentétes volna az eljárási szabályzata 135. cikkének 4. §-ával.

14 Ezután, hivatkozva a 40/94 rendelet 63. és 74. cikkére, valamint az eljárási szabályzatának 135. cikkére, az Elsőfokú Bíróság elfogadhatatlannak nyilvánította a 40/94 rendelet 8. cikke (5) bekezdésének megsértésére alapított jogalapot.

15 A megtámadott ítélet 20. pontjában az Elsőfokú Bíróság többek között hangsúlyozta, hogy az említett 8. cikk (5) bekezdésének esetleges alkalmazását a fellebbező soha nem kérte a fellebbezési tanács előtt, és ezért azt a fellebbezési tanács nem is vizsgálta. Az Elsőfokú Bíróság megállapította, hogy bár a fellebbező a védjegybejelentés ellen benyújtott felszólalásában és az említett fellebbezési tanács előtt hivatkozott korábbi védjegyének jóhírnevére, az csakis az említett rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontja kontextusában történt, annak alátámasztásaként, hogy az érintett vásárlóközönség szemszögéből fennáll az összetéveszthetőség.

16 Végül az Elsőfokú Bíróság az eljárási szabályzata 44. cikkének 1. §-a alapján elfogadhatatlannak nyilvánította a tárgyaláson előterjesztett kereseti kérelmet.

17 Az ügy érdemét illetően az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 32–36. pontjában megvizsgálta a fellebbezőnek a 40/94 rendelet 74. cikkének megsértésére alapított jogalapját, amely szerint az Orange kifogása hiányában a fellebbezési tanácsnak abból az elvből kellett volna kiindulnia, hogy az OBELIX védjegy jóhírnévvel rendelkezik.

18 Az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 34. pontjában úgy ítélte meg, hogy a 40/94 rendelet 74. cikkét nem lehet úgy értelmezni, hogy az OHIM köteles bizonyítottként elfogadni az egyik fél által hivatkozott azon szempontokat, amelyeket az eljárásban részt vevő másik fél nem vitatott.

19 Ezt követően az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 35. pontjában megállapította, hogy a jelen esetben sem a felszólalási osztály, sem a fellebbezési tanács nem vélte úgy, hogy a fellebbező tényekkel és bizonyítékokkal meggyőző módon alátámasztotta volna az általa előterjesztett jogi érvelést, azaz a lajstromozatlan megjelölés közismertségét, valamint a lajstromozott megjelölés erőteljes megkülönböztető képességét. Ennélfogva a megtámadott ítélet 36. pontjában az Elsőfokú Bíróság ezt a jogalapot megalapozatlannak nyilvánította.

20 A megtámadott ítélet 53–88. pontjában az Elsőfokú Bíróság megvizsgálta a fellebbezőnek a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdése b) pontjának és a (2) bekezdésének megsértésére alapított jogalapját.

21 A szóban forgó áruk és szolgáltatások közötti hasonlóságot illetően az Elsőfokú Bíróság elutasította a fellebbező azon érvét, amely szerint a közösségi védjegybejelentésben foglalt áruk, amelyek a 9. és 16. osztályba tartoznak a korábbi védjegy által lefedett áruk összes alapvető elemét tartalmazzák, és a megtámadott ítélet 61. pontjában kijelentette, hogy az az egyszerű tény, hogy az adott szolgáltatást egy másik szolgáltatás kellékeként, tartozékaként vagy alkotóelemeként használják, önmagában nem elegendő annak bizonyítására, hogy az alkotóelemeket magukban foglaló végszolgáltatások hasonlóak, mivel különösen jellegük, rendeltetésük és az érintett fogyasztóik teljesen eltérőek lehetnek. Az Elsőfokú Bíróság egyebekben a megtámadott ítélet 63. pontjában kijelentette, hogy a korábbi védjegy árui és szolgáltatásai jegyzékének tág megfogalmazását a fellebbező nem használhatja olyan érvként, ami lehetővé tenné akár a bejelentésben foglalt áruk nagyon erős hasonlóságára, akár azonosságára való következtetést.

22 Az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 66–70. pontjában elutasította a fellebbező annak bizonyítására irányuló érveit is, hogy a közösségi védjegybejelentésben szereplő és a 35., 37., 38. és 42. osztályba tartozó szolgáltatások egy kivétellel hasonlóak a korábbi védjegy által oltalmazott szolgáltatásokhoz. Az Elsőfokú Bíróság szerint ugyanis „fennáll a hasonlóság a közösségi védjegybejelentésben szereplő »számítógépek és informatikai programok kölcsönzése« (42. osztály), és a felperes »számítógépek« és »adathordozókon rögzített informatikai programok« elnevezésű szolgáltatásai (9. osztály) között azok egymást kiegészítő jellege miatt”.

23 A szóban forgó megjelölések összehasonlítását illetően az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 75. és 76. pontjában többek között megállapította, hogy annak ellenére, hogy közös bennük az „OB” betűkombináció és a „LIX” végződés, jelentős vizuális eltérések is vannak közöttük, mint például az „OB” betűkombinációt követő betűk, továbbá a szavak eleje, és hosszúsága is eltér. Miután emlékeztetett arra, hogy a fogyasztó figyelme általában főként a szó elejére irányul, az Elsőfokú Bíróság

megállapította, hogy „a szóban forgó megjelölések vizuálisan nem hasonlók, illetve legfeljebb nagyon enyhe vizuális hasonlóságot mutatnak”.

24 Miután elvégezte az említett megjelölések hangzásbeli összehasonlítását, az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 77. és 78. pontjában megállapította, hogy ebben a tekintetben a megjelölések bizonyos hasonlóságot mutatnak.

25 A fogalmi összehasonlítást illetően az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 79. pontjában megállapította, hogy az „OBELIX” kifejezést – annak ellenére, hogy azt szóvédjegyként lajstromozták – az átlagközönség könnyen a népszerű rajzfilmfigurával azonosítja, ami erősen valószínűtlenné teszi a fogalmi összetévesztést a célközönségnél az olyan kifejezések esetén, amelyek többé-kevésbé hasonlóak.

26 Az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 80. és 81. pontjában megállapította, hogy mivel az „OBELIX” szómegjelölés az érintett vásárlóközönség szemszögéből világos és meghatározott jelentéssel rendelkezik, ezért azt e közönség azonnal képes felismerni, a szóban forgó megjelöléseket elhatároló fogalmi eltérések olyan jellegűek, hogy semlegesítik a hangzásbeli hasonlóságokat és az esetleges vizuális hasonlóságokat.

27 Az összetéveszthetőséget illetően az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 82. pontjában megjegyezte, hogy „a szóban forgó megjelölések közötti eltérések elegendőek a célközönségnél fennálló összetéveszthetőség kizárására, e veszély esetén feltételezve, hogy a szóban forgó védjegyek közötti hasonlóság és a védjegyekkel jelölt áruk és szolgáltatások hasonlósága elég nagyfokú”.

28 Ebből következően az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 83. és 84. pontjában megállapította, hogy a fellebbezési tanácsnak a korábbi védjegy megkülönböztető képességére vonatkozó értékelésének, a fellebbező e védjegy jóhírnevével kapcsolatos állításaihoz hasonlóan, nincs jelentősége a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdése b) pontjának alkalmazására nézve a jelen ügyben.

29 Végül a megtámadott ítélet 85. pontjában, megállapítva azt, hogy a fellebbező nem hivatkozhat semmilyen, az „-ix” végződés használatából eredő kizárólagos jogra, az Elsőfokú Bíróság elutasította a fellebbező azon érvét, amely szerint az említett végződésre tekintettel teljes mértékben azt lehetne hinni, hogy a „MOBILIX” szó az „Astérix” sorozat figuráiból álló védjegycsaládba illeszkedik, és azt úgy lehetne értelmezni, mint az „OBELIX” kifejezés egy származékát.

30 Mivel tehát megállapította, hogy a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdése b) pontjának alkalmazásához elengedhetetlen feltételek egyike nem teljesül, és ebből következően nem áll fenn összetéveszthetőség a lajstromozni kért megjelölés és a korábbi védjegy között, az Elsőfokú Bíróság elutasította a fellebbező által előterjesztett keresetet.

A fellebbezésről

31 Fellebbezésében, amelynek alátámasztására hat jogalapra hivatkozik, a fellebbező azt kéri, hogy a Bíróság helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet és a megtámadott határozatot, valamennyi érintett áru és szolgáltatás tekintetében utasítsa el a 671 396. számon bejelentett MOBILIX szómegjelölés lajstromozását, és az OHIM-ot kötelezze az Elsőfokú Bíróság előtti és a Bíróság előtti eljárás során felmerült költségek viselésére. A fellebbező másodlagosan kéri, hogy a Bíróság helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet, és utalja vissza az ügyet az Elsőfokú Bíróság elé.

32 Az OHIM kéri a fellebbezés elutasítását és a fellebbező kötelezését a költségek viselésére.

A 40/94 rendelet 63. cikkének és a közösségi igazgatási és eljárási jog általános szabályainak (reformatio in peius) megsértésére alapított első jogalapról

A felek érvei

33 Az első jogalapban a fellebbező azt kifogásolja, hogy az Elsőfokú Bíróság megsértette a 40/94 rendelet 63. cikkét, valamint a közösségi igazgatási és eljárási jog szabályainak megsértésével súlyosításról *(reformatio in peius)* határozott, amikor a megtámadott határozattal és a fellebbező érdekeivel ellentétesen megállapította, hogy a szóban forgó megjelölések nem hasonlóak, pedig azok hasonlóságának kérdése nem képezte az Elsőfokú Bíróság előtti eljárás tárgyát, ennélfogva az utóbbinak nem volt hatásköre annak értékelésére.

34 A 40/94 rendelet 63. cikke (4) bekezdésének megfelelően a fellebbező kizárólag azért támadta meg a megtámadott határozatot, mivel az nem adott helyt a kérelmeinek, és ennélfogva csak azt kifogásolta, hogy a fellebbezési tanács megtagadta a felszólalásnak a 40/94 rendelet 8. cikkének (5) bekezdésére tekintettel való vizsgálatát, és az OBELIX védjegy megkülönböztető képességének és jóhírnevének figyelembevételét, valamint hogy a jogvita tárgyát képező védjegyekkel megjelölt áruk és szolgáltatások hasonlóságának hiányát állapította meg.

35 Az említett fellebbezési tanácsnak a szóban forgó megjelölések hasonlóságára vonatkozó értékelését azonban az Elsőfokú Bíróság előtt nem vitatta sem a fellebbező, sem a fellebbezési tanács előtti eljárásban részt vevő másik fél, az Orange. Az OHIM

ugyan nem köteles rendszeresen védelmezni a megtámadott határozatot, arra azonban nincs hatásköre, hogy az Elsőfokú Bíróság előtti jogvita tárgyát a fellebbezést előterjesztő fél rovására módosítsa.

36 Az OHIM szerint, mivel a fellebbező vitatta a fellebbezési tanács összetéveszthetőségre vonatkozó következtetéseit, és mivel a szóban forgó megjelölések hasonlósága e következtetések egyik elemét képezi, a fellebbezési tanács következtetései jogszerűségének – a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdése b) pontjára tekintettel való – felülvizsgálata során az Elsőfokú Bíróságnak szükségszerűen meg kellett vizsgálnia a fellebbezési tanácsnak az e megjelölések összehasonlítására vonatkozó értékelését. Ebből következően az Elsőfokú Bíróság hatáskörrel rendelkezett az említett megjelölések hasonlóságának vizsgálatára.

37 A *reformatio in peius* tilalma elvének megsértését illetően az OHIM azt állítja, hogy mivel az Elsőfokú Bíróság nem változtatta meg a megtámadott határozatot, amellyel a fellebbezési tanács részben helyt adott a felszólalásnak, a fellebbező nem került kedvezőtlenebb helyzetbe annál, mint amelyben a keresetének az Elsőfokú Bírósághoz való benyújtása előtt volt.

A Bíróság álláspontja

38 A 40/94 rendelet 63. cikkének (2) bekezdése szerint az Elsőfokú Bíróság feladata az OHIM fellebbezési tanácsai határozatai jogszerűségének felülvizsgálata, a közösségi jog alkalmazásának többek között az említett tanácsok előtt előterjesztett tényállási elemek fényében történő ellenőrzésével (lásd ebben az értelemben a C-311/05. P. sz., Naipes Heraclio Fournier kontra OHIM ügyben 2007. október 4-én hozott ítéletének 38. pontját és a hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

39 Így a 40/94 rendelet Bíróság által értelmezett 63. cikkének korlátain belül az Elsőfokú Bíróság teljes körűen felülvizsgálhatja az OHIM fellebbezési tanácsai határozatainak jogszerűségét, szükség esetén ellenőrizve azt, hogy e tanácsok a jogvita tényállását jogilag pontosan minősítették-e (lásd ebben az értelemben a fent hivatkozott Naipes

Heraclio Fournier kontra OHIM ügyben hozott ítélet 39. pontját), vagy hogy téves-e az említett tanácsok elé terjesztett tényállás értékelése.

40 Hangsúlyozni kell, hogy a fellebbező az Elsőfokú Bíróság előtt a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdése b) pontjának és (2) bekezdésének az OHIM negyedik fellebbezési tanácsa általi megsértésére hivatkozott.

41 E jogalap keretében a fellebbező egyrészt a szóban forgó megjelölések hasonlóságának kérdésére hivatkozott. Közelebbről, amint az a megtámadott ítélet 8. és 47–49. pontjából következik, annak ellenére, hogy az említett fellebbezési tanács e megjelölések között megállapított bizonyos hasonlóságot, a fellebbező – a fellebbezési tanács által megállapítottnál nagyobb mértékű hasonlóság megállapítása érdekében – előterjesztette, hogy azok valójában nagyon hasonlóak.

42 Ennélfogva – amint azt a főtanácsnok is hangsúlyozza az indítványának 41. pontjában – az Elsőfokú Bíróság előtti jogvita tárgyának keretében maga a fellebbező vetette fel a szóban forgó megjelölések hasonlóságának a kérdését.

43 Másrészt a fellebbező az összetéveszthetőséget illetően azt is előterjeszti, hogy ha figyelembe vesszük a termékek hasonlósága, a megjelölések hasonlósága és a korábbi védjegy megkülönböztető képessége közötti kölcsönös függőséget, akkor a megjelölések közötti eltérések az azonos áruk és szolgáltatások terén, valamint nagymértékben a hasonló áruk és szolgáltatások terén nem elegendőek – különösen a hangzásbeli – összetévesztés kizárására, a korábbi védjegy közismertsége miatt.

44 Márpedig ebben a vonatkozásban hangsúlyozni kell, hogy a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdése b) pontjának alkalmazásában az összetéveszthetőség együttes előfeltétele, hogy a bejelentett és a korábbi védjegy azonos vagy hasonló legyen, és a védjegybejelentésben szereplő áruk vagy szolgáltatások is azonosak vagy hasonlóak legyenek a korábbi védjegy áruihoz vagy szolgáltatásaihoz. E feltételeknek együttesen kell teljesülniük (a C-106/03. P. sz., Vedial kontra OHIM ügyben 2004. október 12-én hozott ítélet [EBHT 2004., I-9573. o.] 51. pontja és a C-234/06. P. sz., Ponte Finanziaria kontra OHIM és F.M.G. Textile [korábban Marine Enterprise Projects] ügyben 2007. szeptember 13-án hozott ítélet [EBHT 2007., I-7333. o.] 48. pontja).

45 A vásárlóközönség szemszögéből az összetéveszthetőség fennállását átfogóan kell vizsgálni, figyelembe véve az alapügy minden lényeges elemét (a C-171/06. P. sz., T.I.M.E. ART kontra OHIM ügyben 2007. március 15-én hozott ítélet 33. pontja).

46 Az összetéveszthetőség ezen átfogó értékelése magában foglalja a számításba vett tényezők bizonyos kölcsönös függőségét, és különösen a védjegyek, illetve a megjelölt áruk vagy szolgáltatások hasonlóságát. Így az érintett védjeggyel ellátott áruk vagy szolgáltatások közötti hasonlóság csekély fokát ellensúlyozhatja a védjegyek közötti hasonlóság, és fordítva (lásd a fent hivatkozott T.I.M.E. ART kontra OHIM ügyben hozott ítélet 35. pontját és a védjegyekre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 1988. december 21-i 89/104/EK első tanácsi irányelvvel (HL 1989. L 40., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 92. o.) kapcsolatban a C-39/97. sz. Canon-ügyben 1998. szeptember 29-én hozott ítélet [EBHT 1998., I-5507. o.] 17. pontját, valamint a C-342/97. sz. Lloyd Schuhfabrik Meyer ügyben 1999. június 22-én hozott ítélet [EBHT 1999., I-3819. o.] 19. pontját).

47 Ennélfogva, mivel a fellebbező a figyelembe vett tényezők – különösen a védjegyek, valamint a megjelölt áruk és szolgáltatások hasonlósága – közötti kölcsönös függőség elve alapján kétségbe vonta a fellebbezési tanács összetéveszthetőségre vonatkozó értékelését, az Elsőfokú Bíróság hatáskörrel rendelkezett az említett fellebbezési tanácsnak a szóban forgó megjelölések hasonlóságára vonatkozó értékelésének felülvizsgálatára.

48 Amikor ugyanis az OHIM fellebbezési tanácsa határozatának jogszerűségét kell értékelnie, az Elsőfokú Bíróságot nem kötheti e tanácsnak a tényállásra vonatkozó téves értékelése, mivel az említett értékelés a részét képezi azoknak a következtetéseknek, amelyek jogszerűségét vitatják az Elsőfokú Bíróság előtt.

49 Végül a fellebbező által említett *reformatio in peius* tilalmának elvét illetően – feltételezve, hogy erre az elvre az OHIM fellebbezési tanácsa határozata jogszerűségének felülvizsgálata során hivatkozni lehet – elegendő hangsúlyozni, hogy az Elsőfokú Bíróság az összetéveszthetőség hiányának megállapításával és a fellebbező keresetének elutasításával hatályban tartotta a megtámadott határozatot. Ennélfogva, amennyiben a megtámadott határozat nem adott helyt a fellebbező kérelmének, a fellebbező jogi helyzete nem kedvezőtlenebb a megtámadott ítéletet követően, mint a kereset benyújtása előtt.

50 Ebből következik, hogy az első jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.

A 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdése b) pontjának megsértésére alapított második jogalapról

A második jogalap első részéről

– A felek érvei

51 A második jogalap első részében a fellebbező azt állítja, hogy az Elsőfokú Bíróság a jogvita tárgyát képező védjegyekkel megjelölt áruk és szolgáltatások hasonlóságának értékelése során megsértette a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontját.

52 Először is a fellebbező azt kifogásolja, hogy az Elsőfokú Bíróság téves jogi szempontot alkalmazott annak meghatározására, hogy az áruk és szolgáltatások hasonlóak-e. A fellebbező azt állítja, hogy az árukat és szolgáltatásokat azzal az előfeltételezéssel kellett volna összehasonlítani, hogy a jogvita tárgyát képező védjegyek azonosak, és a korábbi védjegy igen nagy megkülönböztető képességgel rendelkezik vagy jóhírnevet élvez.

53 Másodszor a fellebbező kétségbe vonja az Elsőfokú Bíróság általi, az említett áruk és szolgáltatások hasonlóságára vonatkozó tényleges értékelés koherenciáját és megalapozottságát.

54 A MOBILIX védjeggyel megjelölt, a 9. és 16. osztályba tartozó áruk, valamint az ugyanezen osztályokba tartozó OBELIX védjeggyel megjelölt áruk összehasonlítását illetően a fellebbező először is azt állítja, hogy az Elsőfokú Bíróság az árujegyzékek nyilvánvalóan téves értelmezésével elferdítette azokat. Az Elsőfokú Bíróságnak a megtámadott ítélet 62. pontjában szereplő, ezen árujegyzékekre vonatkozó állításai pontatlanok, és azoknak maguk az árujegyzékek, valamint az Elsőfokú Bíróságnak a megtámadott ítélet 63. pontjában szereplő állításai is ellentmondanak.

55 A fellebbező ezt követően rámutat, hogy az eljárás nyelvén ellentmondás áll fenn a megtámadott ítélet 62. pontjában szereplő állítás „That list of goods and services is close to that which is claimed in the Community trade mark” és azon következtetés között, amely szerint a korábbi védjeggyel oltalmazott áruk és a lajstromozni kért megjelöléssel lefedett áruk nem hasonlóak.

56 Végül a fellebbező úgy véli, hogy az Elsőfokú Bíróság tévesen alkalmazta a jogot azáltal, hogy a megtámadott ítélet 64. pontjában helybenhagyta a fellebbezési tanács arra vonatkozó téves értékelését, hogy a közösségi védjegybejelentésben foglalt, a 9. és 16. osztályba tartozó árukat nem tartalmazta a korábbi védjegy lajstromozásánál terjedelmesen megfogalmazott árujegyzék. Ezenkívül az Elsőfokú Bíróság nem válaszolt megfelelően a fellebbező azon érvére, amely szerint a MOBILIX védjegybejelentésben foglalt áruk az „elektrotechnikai, elektronikai készülékek és műszerek" OBELIX védjegy által lefedett kategóriájába tartoznak, és nem elemezte egyebekben az ezen áruk közötti hasonlóságot sem.

57 A 35., 37., 38. és 42. osztályba tartozó, a közösségi védjegybejelentésben foglalt szolgáltatások és az OBELIX védjeggyel lefedett áruk összehasonlítását illetően az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 70. pontjában tévesen állapította meg, hogy ezen áruk és szolgáltatások nem hasonlók.

58 Egyrészt ez a megállapítás ellentmond a védjegybejelentésbe foglalt, 38. osztályba tartozó szolgáltatások és a korábbi védjeggyel oltalmazott 41. osztályba tartozó szolgáltatások csekély hasonlóságára vonatkozóan az Elsőfokú Bíróság által a megtámadott ítélet 68. pontjában tett megállapításnak, amely megállapítás egyebekben téves, mivel a korábbi védjegy által érintett, a 41. osztályba tartozó „filmvetítés, filmgyártás, filmek kölcsönzése" szolgáltatások hasonlóak az Orange által javasolt „rádióadás és televíziós műsorszórás, beleértve a kábeltelevízión és interneten keresztül történő műsorszórást is" szolgáltatásokhoz.

59 Másrészt az OBELIX védjeggyel oltalmazott, 9. osztályba tartozó áruk és a MOBILIX védjegybejelentésben szereplő, 42. osztályba tartozó szolgáltatások összehasonlítását illetően az Elsőfokú Bíróságnak meg kellett volna állapítania „a számítógépek, programmodulok, adathordozókon rögzített informatikai programok" és a „számítógép-programozás, számítógépprogramok kidolgozása, fenntartása, korszerűsítése" szolgáltatások hasonlóságát, és tévesen hagyta figyelmen kívül, hogy a 9. osztályba tartozó „elektrotechnikai, elektronikai készülékek és műszerek" gyártása szükségszerűen magába foglalja a 42. osztályba tartozó „kutatás, műszaki szakértői tevékenység" szolgáltatásokat.

60 Végül a megtámadott ítélet 69. pontjában az Elsőfokú Bíróság tévesen vélte úgy, hogy a közösségi védjegybejelentés kizárólag a távközlésre irányul, annak különböző formáiban, a korábbi védjegy pedig nem utal az e területen folytatott semmilyen tevékenységre. Ezenkívül az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet ugyanezen pontjában semmilyen tényt vagy bizonyítékot nem vett alapul azon megállapításához, hogy ha minden olyan esetben elismernék a hasonlóságot, amikor a korábbi oltalom kiterjed a számítógépekre, vagy amikor a bejelentett megjelölés által jelölt áruk vagy szolgáltatások számítógép használatához kötöttek lehetnek, az bizonyosan túllépné a jogalkotó által a védjegyjogosult számára megadni kívánt oltalom célját.

61 Az OHIM a jogvita tárgyát képező védjegyekkel megjelölt áruk és szolgáltatások hasonlóságára vonatkozó érveiben előterjeszti, hogy a fellebbező a tényeknek az Elsőfokú Bíróság általi értékelését próbálja vitatni, ami a fellebbezés keretében nem megengedett. Az Elsőfokú Bíróság nem ferdítette el a tényeket és a bizonyítékokat, helyesen mutatta be ezen áruk és szolgáltatások jegyzékét, és olyan szempontokon alapuló összehasonlító elemzést végzett, mint a gyártó típusa vagy az említett áruk elosztási módja.

– A Bíróság álláspontja

62 Először is emlékeztetni kell arra, hogy a 40/94 rendelet hetedik preambulumbekezdése szerint az összetéveszthetőség, amelynek értékelése számos tényezőtől – különösen a védjegy piaci ismertségétől, attól a képzettársítástól, amelyet a használt vagy a védjegyként lajstromozott megjelölés előidéz, valamint a védjegy és a megjelölés közötti, valamint a velük megjelölt áruk vagy szolgáltatások közötti hasonlóság mértékétől – függ, a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdése b) pontjának megfelelően a közösségi védjeggyel biztosított oltalom szempontjából különös feltételt képez.

63 Amint az a jelen ítélet 46. pontjában felidézésre került, az összetéveszthetőség átfogó értékelése magában foglalja a számításba vett tényezők bizonyos kölcsönös függőségét, és különösen a védjegyek, illetve a megjelölt áruk vagy szolgáltatások hasonlóságát; a két utóbbi közötti hasonlóság csekély fokát ellensúlyozhatja a védjegyek közötti hasonlóság, és fordítva.

64 Ennélfogva a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontjával lényegében azonos rendelkezést tartalmazó 89/104 irányelv 4. cikke (1) bekezdése b) pontjának tárgyában a Bíróság akként határozott, hogy a korábbi védjegy megkülönböztető képessége és különösen jóhírneve olyan elem, amelyet figyelembe kell venni annak értékelése kapcsán, hogy a két védjeggyel megjelölt áruk vagy szolgáltatások közötti hasonlóság elegendő-e ahhoz, hogy fennálljon az összetévesztés veszélye (lásd a fent hivatkozott Canon-ügyben hozott ítélet 24. pontját).

65 Amint azonban arra az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 59. pontjában helyesen emlékeztetett, a szóban forgó áruk és szolgáltatások azonossága vagy hasonlósága fennállásának értékelésénél figyelembe kell venni minden, ezen áruk vagy ezen szolgáltatások közötti viszonyt jellemző releváns tényezőt. E tényezők magukban foglalják különösképpen azok jellegét, rendeltetését, használatát, valamint egymást helyettesítő vagy kiegészítő jellegét (lásd a fent hivatkozott Canon-ügyben hozott ítélet 23. pontját és a C-416/04. P. sz., Sunrider kontra OHIM ügyben 2006. május 11-én hozott ítélet [EBHT 2006., I-4237. o.] 85. pontját).

66 Ezen ítélkezési gyakorlatnak megfelelően az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 61–70. pontjában a jogvita tárgyát képező védjegyekkel megjelölt áruk és szolgáltatások közötti viszonyt jellemezve részletes elemzésben hasonlította össze a szóban forgó árukat és szolgáltatásokat.

67 Ebből következően az Elsőfokú Bíróság nem alkalmazta tévesen a jogot azzal, hogy a szóban forgó áruk és szolgáltatások összehasonlítása során nem azt a feltételezést

vette alapul, hogy az ütköző védjegyek azonosak, és a korábbi védjegy megkülönböztető képességgel rendelkezik.

68 Másodszor, mivel a fellebbező kétségbe vonta az Elsőfokú Bíróság által a jogvita tárgyát képező védjegyekkel megjelölt áruk és szolgáltatások összehasonlítása során elvégzett értékelés koherenciáját és megalapozottságát, emlékeztetni kell arra, hogy az EK 225. cikk (1) bekezdése és a Bíróság alapokmánya 58. cikkének első bekezdése szerint a fellebbezés kizárólag jogkérdésre vonatkozhat. Egyedül az Elsőfokú Bíróság rendelkezik ugyanis hatáskörrel a releváns tények megállapítására és értékelésére, valamint a bizonyítékok értékelésére vonatkozóan. Ezeknek a tényeknek és bizonyítékoknak az értékelése tehát – feltéve, hogy nem ezek elferdítéséről van szó – nem jogkérdés, amelyet a fellebbezés keretében a Bíróságnak felül kell vizsgálnia (lásd különösen a C-104/00. P. sz., DVK kontra OHIM ügyben 2002. szeptember 19-én hozott ítélet [EBHT 2002., I-7561. o.] 22. pontját; a C-173/04. P. sz., Deutsche SiSi-Werke kontra OHIM ügyben 2006. január 12-én hozott ítélet [EBHT 2006., I-551. o.] 35. pontját és a C-25/05. P. sz., Storck kontra OHIM ügyben 2006. június 22-én hozott ítéletének [EBHT 2006., I-5719. o.] 40. pontját).

69 Az ilyen elferdítésnek nyilvánvalóan ki kell tűnnie az akta irataiból, anélkül hogy szükség lenne a tényállás és a bizonyítékok újbóli értékelésére (lásd a C-8/95. P. sz., New Holland Ford kontra Bizottság ügyben 1998. május 28-án hozott ítélet [EBHT 1998., I-3175. o.] 72. pontját; a C-551/03. P. sz., General Motors kontra Bizottság ügyben 2006. április 6-án hozott ítélet [EBHT 2006., I-3173. o.] 54. pontját és a C-167/04. P. sz., JCB Service kontra Bizottság ügyben 2006. szeptember 21-én hozott ítélet [EBHT 2006., I-8935. o.] 108. pontját).

70 A megtámadott ítélet 5. pontjában és a jelen ítélet 9. pontjában felidézett, a korábban lajstromozott védjegy 9. osztályba tartozó árui és szolgáltatásai jegyzékének értelmezése során az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 62. pontjában úgy vélte, hogy a „(védjegyhez fűződő) jogosultság által lefedett területek a fényképészet, filmművészet, optika, oktatás és videojátékok”.

71 A megtámadott ítélet 3. pontjában és a jelen ítélet 8. pontjában felidézett, a közösségi védjegybejelentésben foglalt, a 9. és 16. osztályba tartozó áruk és szolgáltatások jegyzékét illetően az Elsőfokú Bíróság ugyanezen 62. pontban megállapította, hogy az említett védjegybejelentés szinte kizárólagos módon a távközlés területére vonatkozik, annak minden formájában.

72 Márpedig nem tűnik nyilvánvalóan ki, hogy a jogvita tárgyát képező védjegyekkel megjelölt áruk és szolgáltatások jegyzékeinek az Elsőfokú Bíróság általi értelmezése ténybeli pontatlanságokat tartalmaz, vagy hogy az Elsőfokú Bíróság a fellebbező által kétségbe vont értékeléseit nem alapozhatta érvényesen ezekre a jegyzékekre.

73 Ennélfogva a fellebbezőnek az említett jegyzékek tartalmának Elsőfokú Bíróság általi elferdítésére vonatkozó érvét mint megalapozatlant el kell utasítani.

74 A megtámadott ítélet 62. pontjában tett megállapítás: „That list of goods and services is close to that which is claimed in the Community trade mark” és azon következtetés között, amely szerint a korábbi védjeggyel oltalmazott áruk és a lajstromozni kért megjelöléssel lefedett áruk nem hasonlóak, az eljárás nyelvén fennálló állítólagos ellentmondást illetően emlékeztetni kell arra, hogy jogi kérdés az, hogy az Elsőfokú Bíróság ítéletének indokolása ellentmondásos vagy hiányos-e, amelyre, ily módon, a fellebbezés keretében lehet hivatkozni (lásd a C-401/96. P. sz., Somaco kontra Bizottság ügyben 1998. május 7-én hozott ítélet [EBHT 1998., I-2587. o.] 53. pontját; a C-446/00. P. sz., Cubero Vermurie kontra Bizottság ügyben 2001. december 13-án hozott ítélet [EBHT 2001., I-10315. o.] 20. pontját és a C-3/06. P. sz., Groupe Danone kontra Bizottság ügyben 2007. február 8-án hozott ítélet [EBHT 2007., I-1331. o.] 45. pontját).

75 Ebben a vonatkozásban hangsúlyozni kell, hogy a megtámadott ítélet 62. pontja a korábban lajstromozott védjegy árui és szolgáltatásai jegyzéke, illetve a védjegybejelentésben szereplő áruk és szolgáltatások jegyzéke terjedelmének elemzésére irányul.

76 E célkitűzésből, valamint a megtámadott ítélet 62. pontjának tartalmából következik, hogy azt a megállapítást, amely az eljárás nyelvén így szól: „That list of goods and services is close to that which is claimed in the Community trade mark" úgy kellene megfogalmazni, hogy az a következő jelentést tükrözze:

„Ezt az áru- és szolgáltatásjegyzéket közelíteni kell a közösségi védjegybejelentésben foglalt áru- és szolgáltatásjegyzékhez."

77 Ez a szerkesztési hiba azonban nem befolyásolja a megtámadott ítélet indokolásának koherenciáját, mivel az Elsőfokú Bíróságnak a jogvita tárgyát képező védjegyekkel megjelölt áruk és szolgáltatások jegyzékeinek terjedelmét illetően a megtámadott ítélet 62. pontjában tett megállapításai nem állnak ellentmondásban az azokból az Elsőfokú Bíróság által az említett ítélet 63. és 64. pontjában levont következtetésekkel.

78 Következésképpen a fellebbező által jelzett szerkesztési hiba nem tekinthető olyan indokolási hibának, amely ebben a kérdésben a megtámadott ítélet hatályon kívül helyezését indokolhatja (lásd a C-326/91. sz., de Compte kontra Parlament ügyben 1994. június 2-án hozott ítélet [EBHT 1994., I-2091. o.] 96. pontját).

79 Végül, a fellebbező által a második jogalap első részében előterjesztett többi érvet illetően meg kell állapítani, hogy még ha formailag az értékelés vagy indokolás hibáit hozza is fel, a fellebbező lényegében a tények Elsőfokú Bíróság általi értékelését próbálja vitatni.

80 Márpedig amint az a jelen ítélet 68. pontjában felidézésre került, a tényeknek és bizonyítékoknak az értékelése – feltéve, hogy nem ezek elferdítéséről van szó – nem minősül olyan jogkérdésnek, amelyet a fellebbezés keretében a Bíróságnak felül kell vizsgálnia.

81 Következésképpen a második jogalap első részét mint részben megalapozatlant és mint részben elfogadhatatlant el kell utasítani.

A második jogalap második részéről

– A felek érvei

82 A második jogalap második részében, amelyre az első jogalap kiegészítéseként hivatkozik, a fellebbező azt állítja, hogy az Elsőfokú Bíróság, mivel úgy vélte, hogy a jogvita tárgyát képező védjegyek nem hasonlóak, megsértette a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontját.

83 A fellebbező szerint az Elsőfokú Bíróság helytelen jogi szempontokat alkalmazott e védjegyek hasonlóságának értékelése céljából, és az összehasonlítás célját figyelmen kívül hagyva mechanikusan járt el.

84 A vizuális hasonlóságot illetően az Elsőfokú Bíróság önkényesen az említett védjegyek közötti különbségeket hangsúlyozta annak ellenére, hogy a védjegyjog általános elvei szerint a hasonló elemeknek rendszerint nagyobb a jelentőségük, mint azoknak, amelyek különbözőek.

85 Ezenkívül a megtámadott ítélet 75. pontjában az Elsőfokú Bíróság figyelmen kívül hagyta a T-292/01. sz., Phillips-Van Heusen kontra OHIM – Pash Textilvertrieb und Einzelhandel (BASS) ügyben 2003. október 14-én hozott ítéletének (EBHT 2003., II-4335. o.) 50. pontjából eredő saját ítélkezési gyakorlatát, amely szerint a vásárlóközönség figyelme legalább olyan mértékben összpontosul a szóvédjegy első betűire, mint az ilyen védjegy közepén elhelyezkedő betűkre.

86 Tévesek a hangzásbeli hasonlóságra, valamint a fogalmi hasonlóságra vonatkozóan a megtámadott ítélet 77–79. pontjában az Elsőfokú Bíróság által elvégzett értékelések, mivel azokat – a fellebbező szerint – az Elsőfokú Bíróság elé terjesztett tények nem támasztják alá.

87 Ezenkívül az Elsőfokú Bíróságnak a megtámadott ítélet 79. pontjában szereplő okfejtése megsérti azt az elvet, amely szerint minél nagyobb a korábbi védjegy közismertsége vagy megkülönböztető képessége, annál nagyobb az összetévesztés veszélye.

88 A fellebbező azt is kifogásolja, hogy az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 80–82. pontjában alkalmazta az úgynevezett „semlegesítési” elméletet, mivel ez az elmélet csak az összetéveszthetőség értékelésének záró szakaszában alkalmazható, nem pedig abban az esetben, ha az ütköző védjegyek között akár vizuális, akár hangzásbeli, akár vizuális és hangzásbeli hasonlóság áll fenn.

89 Végül a fellebbező azt állítja, hogy az Elsőfokú Bíróság tévesen értelmezte az érvét, mivel a megtámadott ítélet 85. pontjában az Elsőfokú Bíróság azt állapította meg, hogy a fellebbező az „-ix” végződés használatából eredő kizárólagos jogra hivatkozik, holott a fellebbező azt állította, hogy a MOBILIX-hez hasonlóan létrehozott védjegycsalád jogosultja. Márpedig egy védjegycsalád létezését általában – még a hangzásbeli és vizuális hasonlóság hiányában is – az összetéveszthetőség különálló okának tekintik.

90 Az OHIM szerint a fellebbező által előterjesztett érvek között az az egyetlen jogkérdés, hogy a megtámadott ítélet 81. pontjában az Elsőfokú Bíróság megállapíthatta-e jogszerűen, hogy a szóban forgó megjelöléseket elhatároló fogalmi eltérések olyan jellegűek, hogy azok semlegesítik a fennálló hangzásbeli és vizuális hasonlóságokat. Márpedig az Elsőfokú Bíróság helyesen megvizsgált minden olyan tényt, amelyet a következetes ítélkezési gyakorlat szerint figyelembe kell venni az összetéveszthetőség átfogó értékeléséhez.

– A Bíróság álláspontja

91 Először is azon érvet illetően, amely szerint az Elsőfokú Bíróság a szóban forgó két megjelölés vizuális összehasonlítása során a megjelölések közötti hasonlóság keresése helyett az azok közötti különbségeket hangsúlyozta, elegendő megállapítani, hogy a fellebbező tulajdonképpen az Elsőfokú Bíróság tényekre vonatkozó értékelését kívánja kétségbe vonni, ami a jelen ítélet 68. pontjában felidézett ítélkezési gyakorlatnak

megfelelően – feltéve, hogy nem a tények vagy a bizonyítékok elferdítéséről van szó – nem jogkérdés, amelyet a fellebbezés keretében a Bíróságnak felül kell vizsgálnia.

92 Másodszor azon állítást illetően, hogy az Elsőfokú Bíróság figyelmen kívül hagyta a saját ítélkezési gyakorlatát annak megállapításával, hogy a fogyasztó figyelme általában főként a szó elejére irányul, elegendő megállapítani egyrészt, hogy az említett megállapítás nem mond ellent a fellebbező által megjelölt megállapításnak, másrészt anélkül, hogy egy ilyen szabályt az abszolút elv rangjára emelné, az Elsőfokú Bíróság arra a megállapításra szorítkozott, hogy a jelen ügyben ez volt a helyzet. Márpedig ez a tényekre vonatkozó értékelés, amelyet a Bíróságnak szintén nem kell felülvizsgálnia a fellebbezés keretében.

93 Ehhez hasonlóan hangsúlyozni kell, harmadszor, hogy a fellebbező – azzal az állításával, hogy tévesek a hangzásbeli hasonlóságra, valamint a fogalmi hasonlóságra vonatkozóan a megtámadott ítélet 77–79. pontjában az Elsőfokú Bíróság által elvégzett értékelések, mivel azokat nem támasztják alá az Elsőfokú Bíróság elé terjesztett tények – valójában azt kívánja elérni, hogy a Bíróság a tények vonatkozásában saját értékelését alkalmazza az Elsőfokú Bíróság értékelése helyett.

94 Márpedig mivel egyáltalán nem történt hivatkozás arra, hogy az Elsőfokú Bíróság a tényeket és a bizonyítékokat elferdítette volna, a Bíróságnak nincs hatásköre azok értékelésére.

95 Negyedszer jelezni kell, hogy a fellebbező a megtámadott ítélet téves értelmezését veszi alapul, amikor azt állítja, hogy az Elsőfokú Bíróságnak a megtámadott ítélet

79. pontjában szereplő érvelése megsérti a védjegyjog azon elvét, amely szerint minél nagyobb a korábbi védjegy közismertsége vagy megkülönböztető képessége, annál nagyobb az összetévesztés veszélye.

96 Az említett 79. pontban az Elsőfokú Bíróság a tényekre vonatkozó értékeléssel ugyanis annak megállapítására szorítkozott, hogy nem a Bíróság feladata annak vizsgálata, hogy az „OBELIX" megjelölés egy híres rajzfilmfigurára való hivatkozást közvetít-e, következésképpen fogalmilag eltér-e a „MOBILIX" megjelöléstől, tehát nem foglalt állást az „OBELIX" védjegy közismert jellegéről.

97 Ötödször, mivel a fellebbező megkérdőjelezi az úgynevezett „semlegesítési" elméletnek az Elsőfokú Bíróság általi alkalmazását, hangsúlyozni kell, hogy az Elsőfokú Bíróság megvizsgált minden olyan tényt, amelyet a következetes ítélkezési gyakorlatnak megfelelően figyelembe kell venni az összetéveszthetőség átfogó értékeléséhez.

98 Márpedig az ítélkezési gyakorlatból következik, hogy az összetéveszthetőség átfogó értékelése azt is maga után vonja, hogy a két megjelölés között fennálló fogalmi különbségek semlegesíthetik a közöttük fennálló hangzásbeli és vizuális hasonlóságot, ha az érintett vásárlóközönség szemszögéből a szóban forgó megjelölések legalább egyike világos és meghatározott jelentéssel rendelkezik, ezért azt e vásárlóközönség azonnal meg tudja érteni (lásd ebben az értelemben a C-361/04. P. sz., Ruiz-Picasso és társai kontra OHIM ügyben 2006. január 12-én hozott ítélet [EBHT 2006., I-643. o.] 20. pontját és a C-206/04. P. sz., Mühlens kontra OHIM ügyben 2006. március 23-án hozott ítélet [EBHT 2006., I-2717. o.] 35. pontját).

99 Ennélfogva nem lehet kifogásolni, hogy az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 81. pontjában alkalmazta az említett „semlegesítési" elméletet.

100 Végül hatodszor a fellebbező arra alapított érvét illetően, hogy ő az „-ix” végződéssel rendelkező védjegycsalád jogosultja, hangsúlyozni kell, hogy a fellebbező ugyan számos olyan korábbi védjegyre hivatkozott, amelyek véleménye szerint az említett család részét képezik, a felszólalását azonban kizárólag a korábbi OBELIX védjegyre alapozta.

101 Márpedig abban az esetben kell az összetéveszthetőség fennállásának értékelése érdekében figyelembe venni azt, hogy védjegycsalád vagy sorozatvédjegy esetén az összetéveszthetőséget annak a lehetősége eredményezi, hogy a fogyasztó téved a bejelentett védjeggyel jelölt áruk vagy szolgáltatások származását vagy eredetét illetően, és tévesen azt feltételezi, hogy a bejelentett védjegy ehhez a családhoz vagy sorozathoz tartozik, ha a felszólalást több olyan védjegy fennállására alapozták, amelyek közös tulajdonságaik alapján ugyanazon család vagy sorozat tagjának minősülhetnek (lásd ebben az értelemben a fent hivatkozott Ponte Finanziaria kontra OHIM és F.M.G. Textile [korábban Marine Enterprise Projects] ügyben hozott ítélet 62. és 63. pontját).

102 Ebből következően a fentiekre tekintettel a második jogalap második részét mint részben megalapozatlant és mint részben elfogadhatatlant el kell utasítani.

A 40/94 rendelet 74. cikkének megsértésére alapított harmadik jogalapról

A felek érvei

103 Először is a fellebbező azt állítja, hogy az Elsőfokú Bíróság megsértette a 40/94 rendelet 74. cikkét azáltal, hogy a megtámadott ítélet 36. pontjában elutasította azon érvét, amely szerint a fellebbezési tanácsnak el kellett volna fogadnia, hogy az OBELIX védjegy

közismert, igen nagy megkülönböztető képességgel rendelkezik, és jóhírnevet élvez, mivel az említett fellebbezési tanács előtti eljárásban résztvevő másik fél ezeket a tényeket egyáltalán nem vitatta.

104 A fellebbező úgy véli, hogy meg kell különböztetni egyrészt azt a feltételezett helyzetet, hogy az Orange nem vett részt a felszólalási eljárásban a fellebbezési tanács előtt, amely esetben az OHIM a határozatát elfogadhatta volna kizárólag – az eljárásban felszólalóként résztvevő – fellebbező által benyújtott bizonyítékok alapján, attól a feltételezett helyzettől, miszerint az Orange részt vett ebben az eljárásban. Ez utóbbi esetben, ha az Orange nem vitatta a fellebbező állításait, értelmetlen lett volna annak megkövetelése, hogy a fellebbező az állításaira vonatkozó összes bizonyítékot terjessze elő, mivel a közösségi jog egyetlen szabálya vagy elve sem kötelezi a felet arra, hogy bizonyítsa azt, amit a másik fél nem vitat.

105 Másodszor a fellebbező szerint az Elsőfokú Bíróság megsértette a 40/94 rendelet 74. cikkét, mivel a fellebbezési tanácshoz hasonlóan nem fogadta el, hogy az OBELIX védjegy közismert, igen nagy megkülönböztető képességgel rendelkezik, és jóhírnevet élvez.

106 Az OHIM a fent hivatkozott Vedial kontra OHIM ügyben hozott ítéletre hivatkozva úgy véli, hogy feltételezve, hogy a felek között nincs véleménykülönbség az OBELIX védjegy jóhírnevének kérdésében, az Elsőfokú Bíróságot nem köti az ilyen megállapítás, és köteles azt megvizsgálni, hogy a fellebbezési tanács nem sértette-e meg a 40/94 rendeletet azáltal, hogy a megtámadott határozatban megállapította, hogy a jogvita tárgyát képező védjegyek nem hasonlóak. Az OHIM előtti felek közötti eljárás keretében azonban semmilyen elv nem írja elő, hogy a másik fél által nem vitatott tényeket bizonyítottnak kell tekinteni.

A Bíróság álláspontja

107 Ki kell jelenteni, hogy a fellebbező azon kifogása, miszerint az Elsőfokú Bíróság megsértette a 40/94 rendelet 74. cikkét azáltal, hogy nem ismerte el, hogy az OBELIX védjegy közismert, igen nagy megkülönböztető képességgel rendelkezik, és jóhírnevet élvez, a megtámadott ítélet 32–36. pontjának téves értelmezésén alapul, és ebből következően nem megalapozott.

108 A megtámadott ítélet 32–36. pontjában ugyanis maga az Elsőfokú Bíróság nem vizsgálta meg, hogy az OBELIX védjegy közismert-e, igen nagy megkülönböztető képességgel rendelkezik-e, és jóhírnevet élvez-e, hanem a 40/94 rendelet 74. cikke (1) bekezdésének megsértésére alapított fellebbezői jogalap megalapozottságának vizsgálatára szorítkozott, amely szerint a fellebbezési tanácsnak bizonyítottnak kellett volna tekintenie az OBELIX védjegyre vonatkozóan a fellebbező által előterjesztett értékelést, mivel azt az Orange nem vitatta.

109 Mivel a fellebbező ebben a vonatkozásban előterjesztette, hogy az Elsőfokú Bíróság annak megállapításával, hogy az említett fellebbezési tanács nem sértette meg a 40/94 rendelet 74. cikkének (1) bekezdését, maga az Elsőfokú Bíróság is megsértette ezt a rendelkezést, ezt a kifogást mint elfogadhatatlant el kell utasítani.

110 Az igaz, hogy amikor a fellebbező azt vitatja, hogy az Elsőfokú Bíróság miként értelmezi vagy alkalmazza a közösségi jogot, akkor az első fokon vizsgált jogi szempontokat a fellebbezési eljárás során újból meg lehet tárgyalni. Ha ugyanis a fellebbező ily módon nem tudná fellebbezését az Elsőfokú Bíróság előtt már felhasznált jogalapokra

és érvekre alapítani, akkor a fellebbezési eljárás részben értelmét vesztené (lásd különösen a C-41/00. P. sz., Interporc kontra Bizottság ügyben 2003. március 6-án hozott ítélet [EBHT 2003., I-2125. o.] 17. pontját és a fent hivatkozott Storck kontra OHIM ügyben hozott ítélet 48. pontját).

111 Azonban az EK 225. cikkből, a Bíróság alapokmánya 58. cikkének első bekezdéséből és a Bíróság eljárási szabályzata 112. cikke 1. §-a első francia bekezdésének c) pontjából kitűnik, hogy a fellebbezésben pontosan elő kell adni az ítélet azon vitatott részeit, amelyek hatályon kívül helyezését kérik, valamint a kérelmet egyedi módon alátámasztó jogi érveket. Nem felel meg ennek a követelménynek az a fellebbezés, amely nem tartalmaz olyan érvet, amely kifejezetten a megtámadott ítéletbeli téves jogalkalmazásnak a meghatározására irányul, hanem csupán szó szerint az Elsőfokú Bíróság előtt már ismertetett jogalapokat és érveket ismétli meg, illetve adja újból elő (lásd különösen a C-352/98. P. sz., Bergaderm és Goupil kontra Bizottság ügyben 2000. július 4-én hozott ítélet [EBHT 2000., I-5291. o.] 34. és 35. pontját, és a fent hivatkozott Storck kontra OHIM ügyben hozott ítélet 47. pontját).

112 Márpedig a fellebbező, miután az Elsőfokú Bíróság előtt már előterjesztette, hogy mivel az Orange nem mondott ellent a felszólalási eljárás során előadott állításainak, az OHIM-nak abból az elvből kellett volna kiindulnia, hogy az OBELIX védjegy jóhírnévvel rendelkezik, a jelen jogalap keretében az Elsőfokú Bíróság előtt ismertetett érv megismétlésére szorítkozik azon okok megjelölése nélkül, amelyek miatt az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 32–36. pontjában az említett érv elutasításával tévesen alkalmazta a jogot.

113 A fellebbezőnek a 40/94 rendelet 74. cikke (1) bekezdésének megsértésére alapított harmadik jogalapját ennélfogva mint részben megalapozatlant és mint részben elfogadhatatlant el kell utasítani.

A 40/94 rendelet 8. cikke (5) bekezdése alkalmazásának hiánya miatt a megtámadott határozat hatályon kívül helyezésére irányuló kérelem elutasításával a 40/94 rendelet 63. cikkének és az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 135. cikke 4. §-ának megsértésére alapított negyedik jogalapról

A felek érvei

114 A fellebbező szerint az Elsőfokú Bíróság azáltal, hogy elutasította mint elfogadhatatlant a 40/94 rendelet 8. cikkének (5) bekezdésére alapított kérelmét, a fellebbezési eljárás tárgyának téves értelmezéséből indult ki, és ezáltal megsértette a 40/94 rendelet 63. cikkét, valamint az eljárási szabályzata 135. cikkének 4. §-át.

115 Az Elsőfokú Bíróság ugyanis figyelmen kívül hagyta a T-275/03. sz., Focus Magazin Verlag kontra OHIM – ECI Telecom (Hi-FOCuS) ügyben 2005. november 9-én hozott ítéletének (EBHT 2005., II-4725. o.) 37. pontjában felidézett saját ítélkezési gyakorlatát, amely szerint az OHIM fórumai előtti eljárás egységességének elvéből következik, hogy a 40/94 rendelet 74. cikke (1) bekezdése második mondatának alkalmazási körében a fellebbezési tanácsnak a határozata meghozatalánál az érintett fél által mind az első fokon döntő fórum előtti, mind pedig – ezen cikk (2) bekezdésére figyelemmel – a fellebbezési eljárásban előterjesztett teljes ténybeli és jogi helyzetre kell támaszkodnia.

116 A fellebbező azt állítja, hogy az általa a fellebbezési tanács előtti eljárásban hivatkozott érvek ugyan a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdése b) pontján alapulnak, a felszólalási és a fellebbezési eljárás keretében benyújtott dokumentumok ésszerű értelmezéséből kitűnik, hogy a fellebbező mindvégig azt állította, hogy az e rendelet 8. cikke (1) bekezdése és (2) bekezdése c) pontja együttes rendelkezéseinek hatálya alá tartozó

közismert védjegy az e rendelet 8. cikke (5) bekezdésének értelmében vett „jóhírnevet" élvező védjegynek is minősül, amelyet ez utóbbi rendelkezés alapján is oltalmazni kell.

117 Ezenfelül pontatlan a fellebbezési tanács azon megállapítása, amely szerint a fellebbező a fellebbezését kifejezetten a 40/94 rendelet 8. cikkének (1) bekezdésére vonatkozó kérdésekre korlátozta, amely megállapítást a fellebbező az Elsőfokú Bíróság előtt kétségbe vonta. A fellebbező az Elsőfokú Bíróság előtt úgyszintén vitatta a 40/94 rendelet 8. cikkének (2) és (5) bekezdése közötti viszonyt annak bizonyítása érdekében, hogy az e rendelkezésekkel oltalmazott védjegyek ma ugyanazzal a jelentéssel rendelkeznek. Az Elsőfokú Bíróság ezt az érvet – tévesen – nem vizsgálta meg a megtámadott ítéletben, mivel ezt a kérelmet elfogadhatatlannak minősítette.

118 Az OHIM előterjeszti, hogy annak ellenére, hogy a fellebbezőnek azért kellett volna vitatnia a fellebbezési tanács határozatát, mert aszerint a fellebbezés kizárólag a 40/94 rendelet 8. cikkének (1) bekezdésén alapul, és ezáltal megsérti ugyanezen rendelet 74. cikkét, a fellebbező az Elsőfokú Bíróság előtti keresetében azt rótta fel az OHIM-nak, hogy az megsértette a 40/94 rendelet 8. cikkének (5) bekezdését. Tekintettel arra, hogy a fellebbezési tanács nem vizsgálta az említett 8. cikk (5) bekezdését, az Elsőfokú Bíróság az eljárási szabályzata 135. cikkének 4. §-a fényében helytállóan állapította meg, hogy nem volt elfogadható a fellebbező azon kérelme, hogy az Elsőfokú Bíróság e rendelkezés alkalmazására vonatkozó kérelemről határozzon.

A Bíróság álláspontja

119 Először is az Elsőfokú Bíróság által a fellebbezési tanács előtti jogvita tárgyának meghatározása érdekében elvégzett elemzést illetően jelezni kell, hogy bár a megtámadott ítélet 20. pontjában az Elsőfokú Bíróság megállapította, hogy a 40/94 rendelet 8. cikke (5) bekezdésének esetleges alkalmazását a fellebbező soha nem kérte e fellebbezési tanács előtt, és ezért azt a fellebbezési tanács nem is vizsgálta, ugyanezen pontban az is megállapításra került, hogy a fellebbező a védjegybejelentés ellen benyújtott felszólalásában és az említett fellebbezési tanács előtt kizárólag az említett rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontja kontextusában hivatkozott a korábbi

védjegyének jóhírnevére annak alátámasztásaként, hogy az érintett vásárlóközönség szemszögéből fennáll az összetéveszthetőség.

120 Ennélfogva nem lehet azt állítani, hogy az Elsőfokú Bíróság kizárólag a fellebbezőnek a fellebbezési tanács előtti állításait vette alapul a fellebbezési tanács előtti jogvita tárgyának meghatározása érdekében. Ezzel ellenkezőleg az Elsőfokú Bíróság meggyőződött arról, hogy a fellebbezőnek a felszólalási osztály előtti állításaiból nem következik az, hogy a fellebbező a felszólalását a 40/94 rendelet 8. cikkének (5) bekezdésére is alapozta.

121 Ebből következően az Elsőfokú Bíróság – mivel megállapította, hogy a lajstromozásnak a 40/94 rendelet 8. cikkének (5) bekezdésén alapuló viszonylagos kizáró oka az említett fellebbezési tanács előtti jogvita tárgyának nem képezi részét – helyesen utasította el ezt a jogalapot mint elfogadhatatlant.

122 A fellebbező ugyanis nem volt jogosult módosítani az Elsőfokú Bíróság előtt a jogvita tartalmát, amint az a fellebbező és az Orange által előterjesztett indítványokból és állításokból következik (lásd ebben az értelemben C-412/05. P. sz., Alcon kontra OHIM ügyben 2007. április 26-án hozott ítélet [EBHT 2007., I-3569. o.] 43. pontját).

123 Egyrészt az Elsőfokú Bíróság által a 40/94 rendelet 63. pontjának megfelelően gyakorolt felülvizsgálat az OHIM fellebbezési tanácsa határozatai jogszerűségének vizsgálatából áll. Az Elsőfokú Bíróság a kereset tárgyát képező határozatot csak akkor helyezheti hatályon kívül vagy változtathatja meg, ha arra a meghozatala időpontjában az e

rendelet 63. cikkének (2) bekezdésében megfogalmazott valamely hatályon kívül helyezési vagy megváltoztatási ok vonatkozik (lásd ebben az értelemben a C-29/05. P. sz., OHIM kontra Kaul ügyben 2007. március 13-án hozott ítélet [EBHT 2007., I-2213. o.] 53. pontját).

124 Másrészt az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 135. cikkének 4. §-ából következik, hogy a felek nem változtathatják meg a fellebbezési tanács előtti eljárás tárgyát.

125 Másodszor azon állítást illetően, hogy a fellebbezési tanács tévesen határozott úgy, hogy a 40/94 rendelet 8. cikkének (5) bekezdése nem tartozik a jogvita tárgyához, hangsúlyozni kell, hogy mivel a fellebbező egy olyan jogalapot hozott fel, amely nem szerepelt az e határozat ellen az Elsőfokú Bíróság előtt benyújtott keresetben, az a jogvita tárgyát kiterjesztő új jogalapnak minősül, amely első alkalommal a fellebbezési eljárásban már nem adható elő.

126 Ha valamely félnek ugyanis megengednék, hogy először a Bíróság előtt hozzon fel olyan jogalapot, amelyet az Elsőfokú Bíróságnál nem terjesztett elő, az azt jelentené, hogy az Elsőfokú Bíróság által eldöntött jogvitán túlterjedő jogvitával fordulhatna a Bírósághoz, amelynek hatásköre korlátozott a fellebbezési eljárásban. A fellebbezési eljárás keretében tehát a Bíróság hatásköre az első fokon tárgyalt jogalapokról hozott jogi döntés megítélésére korlátozódik (lásd különösen a C-136/92. P. sz., Bizottság kontra Brazzelli Lualdi és társai ügyben 1994. június 1-jén hozott ítélet [EBHT 1994., I-1981. o.] 59. pontját; a C-266/97. P. sz., VBA kontra VGB és társai ügyben 2000. március 30-án hozott ítélet [EBHT 2000., I-2135. o.] 79. pontját; a C-456/01. P. és C-457/01. P. sz., Henkel kontra OHIM egyesített ügyekben 2004. április 29-én hozott ítélet [EBHT 2004., I-5089. o.] 50. pontját, valamint a fent hivatkozott JCB Service kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 114. pontját).

127 Ebből következik, hogy a negyedik jogalapot mint részben megalapozatlant és mint részben elfogadhatatlant el kell utasítani.

Az ügy fellebbezési tanács elé való visszautalására irányuló fellebbezői kérelem elfogadhatatlannak nyilvánítása által a 40/94 rendelet 63. cikkének és az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzatának megsértésére alapított ötödik jogalapról

A felek érvei

128 A fellebbező szerint az általa az Elsőfokú Bíróság előtt a tárgyaláson előterjesztett kérelem nem új kérelem, hanem a 40/94 rendelet 8. cikkének (5) bekezdésén alapuló kérelmet kiegészítő kérelem volt. Márpedig mivel a főkérelem szükségszerűen magában foglalja az azzal összefüggő összes kérelmet, a jogvita tárgya nem mindig módosul, valahányszor egy további kérelemmel egészítik ki az eredeti kérelmet.

129 Ebből következően, az Elsőfokú Bíróság – mivel a jogvita tárgyát módosító új kérelemként elfogadhatatlannak nyilvánította a fellebbező említett kérelmét – megsértette a 40/94 rendelet 63. cikkét, az eljárási szabályzatának 44. és 48. cikkét, valamint 135. cikkének 4. §-át.

130 Az OHIM azt állítja, hogy a kérdéses kérelem új jogalapon alapul, amely szerint a fellebbezési tanács megsértette a 40/94 rendelet 74. cikkének (1) bekezdését, mivel nem határozott ezen rendelet 8. cikke (5) bekezdésének alkalmazhatóságáról, amely jogalapot a fellebbező csak akkor terjesztette elő, amikor belátta, hogy az utóbbi rendelkezés megsértésére alapított jogalapja elfogadhatatlan. Mivel ez a másodlagos kérelem csak a tárgyalási szakaszban került előterjesztésre, az OHIM szerint az Elsőfokú Bíróság – az eljárási szabályzata 44. és 48. cikkére hivatkozva – azt helyesen nyilvánította elfogadhatatlannak.

A Bíróság álláspontja

131 Amint az a jelen ítélet 119–124. pontjából következik, az Elsőfokú Bíróság helyesen utasította el mint elfogadhatatlant a 40/94 rendelet 8. cikke (5) bekezdésének megsértésére alapított jogalapot.

132 Következésképpen a fellebbező jelen jogalapját – amelyben azt kifogásolja, hogy az Elsőfokú Bíróság új kérelemnek minősítette azokat a kérelmeket, amelyeket a fellebbező, állítása szerint, a 40/94 rendelet 8. cikke (5) bekezdésének megsértésére alapított jogalap kiegészítéseként terjesztett elő arra az esetre, ha az Elsőfokú Bíróság ezt a jogalapot megalapozottnak találja – hatástalannak kell tekinteni.

Az egyes dokumentumok elfogadásának megtagadása által a 40/94 rendelet 63. cikkének és az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 135. cikke 4. §-ának megsértésére alapított hatodik jogalapról

A felek érvei

133 A fellebbező előterjeszti, hogy az Elsőfokú Bíróság – mivel elfogadhatatlannak nyilvánított egyes dokumentumokat, amelyeket a fellebbező először az Elsőfokú Bírósághoz nyújtott be – megsértette a 40/94 rendelet 63. cikkét, valamint az eljárási szabályzata 135. cikkének 4. §-át.

134 A jelen esetben a fellebbező kizárólag azért terjesztett új bizonyítékokat az Elsőfokú Bíróság elé, mert a fellebbezési tanács a fellebbező által elé terjesztett bizonyítékokat elégtelennek ítélte.

135 Az OHIM szerint a hatodik jogalapot el kell utasítani, mivel az Elsőfokú Bíróság feladata a fellebbezési tanácsok határozatai jogszerűségének felülvizsgálata, és nem annak vizsgálata, hogy az e határozatok egyikével szembeni keresetről való határozathozatal időpontjában a fellebbezési tanács jogszerűen elfogadhat-e egy olyan új határozatot, amelynek ugyanaz a rendelkező része. Ebből következően semmilyen jogellenesség nem róható fel a fellebbezési tanácsnak az olyan tények vonatkozásában, amelyek nem kerültek előterjesztésre.

A Bíróság álláspontja

136 Amint azt az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 16. pontjában helyesen jelezte, a 40/94 rendelet 63. cikke értelmében az Elsőfokú Bíróság elé terjesztett kereset az OHIM fellebbezési tanácsai határozatai jogszerűségének vizsgálatára irányul.

137 E rendelkezésből következik, hogy a felek által az OHIM fórumai előtt nem hivatkozott tényekre az Elsőfokú Bíróság elé terjesztett kereset szakaszában már nem lehet hivatkozni.

138 E rendelkezésből az is következik, hogy az Elsőfokú Bíróság nem vizsgálhatja újból meg a tényállást azoknak a bizonyítékoknak a fényében, amelyeket először előtte terjesztettek elő. Az OHIM fellebbezési tanácsa határozatának jogszerűségét ugyanis azon információk alapján kell megítélni, amelyek a határozat meghozatalakor a rendelkezésére álltak.

139 Ebben a vonatkozásban a Bíróság már rámutatott arra, hogy a 40/94 rendelet 61. cikkének (2) bekezdéséből és 76. cikkéből következik, hogy a fellebbezés érdemének vizsgálata során a fellebbezési tanács – ahányszor csak szükséges – felhívja a feleket, hogy nyújtsák be az általa megküldött értesítésekkel kapcsolatos észrevételeiket, és elrendelheti bizonyítási eszközök előterjesztését is, melyek között szerepelhet

ténybeli elemek vagy bizonyítékok előterjesztése. A 40/94 rendelet 62. cikkének (2) bekezdése pedig pontosítja, hogy ha a fellebbezési tanács az ügyet visszautalja ahhoz a szervezeti egységhez, amely a fellebbezéssel megtámadott határozatot hozta, ez a szervezeti egység „azonos tényállás esetén" a fellebbezési tanács határozatának indokolásához és rendelkező részéhez kötve van. Ezek a rendelkezések igazolják annak lehetőségét, hogy a tényállás egyre sokszínűbbé váljék az OHIM előtt folyó eljárás egyes szakaszaiban (a fent hivatkozott OHIM kontra Kaul ügyben hozott ítélet 58. pontja).

140 Ennélfogva a fellebbező nem hivatkozhat arra, hogy nincs elegendő lehetősége bizonyítékot szolgáltatni az OHIM számára.

141 Ezenkívül emlékeztetni kell arra, hogy a 40/94 rendelet 74. cikkének (2) bekezdése akként rendelkezik, hogy az OHIM figyelmen kívül hagyhatja azokat a tényeket vagy bizonyítékokat, amelyeket az érintett felek nem kellő időben hoztak fel vagy terjesztettek elő.

142 A Bíróság ebben a vonatkozásban jelezte, hogy mivel e tényekre és bizonyítékokra az érintett fél nem hivatkozott, és azokat nem terjesztette elő a 40/94 rendelet rendelkezéseinek értelmében erre megszabott határidőn belül, vagyis az említett rendelet 74. cikke (2) bekezdése szerinti „kellő időben", e félnek nincs feltétlen joga arra, hogy ezen tényeket és bizonyítékokat az OHIM fellebbezési tanácsa figyelembe vegye, mivel ez utóbbi mérlegelési mozgástérrel rendelkezik az általa meghozandó határozat szempontjából arra vonatkozóan, hogy mit vegyen figyelembe (lásd a fent hivatkozott OHIM kontra Kaul ügyben hozott ítélet 63. pontját).

143 Az olyan bizonyítékok, amelyeket az OHIM előtt soha nem terjesztettek elő, mindenféleképpen késedelmesnek minősülnek, és nem minősülhetnek a fellebbezési tanács határozata jogszerűségi kritériumának.

144 Mivel a 40/94 rendelet 63. cikkének rendekezéseire tekintettel indokolt az Elsőfokú Bíróság azon határozata, amelyben mint elfogadhatatlanokat elutasította az először

előtte előterjesztett dokumentumok elfogadását, már nem kell megvizsgálni a fellebbezőnek az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 135. cikke 4. §-ának állítólagos megsértésére vonatkozó érveit.

145 A fentiekre tekintettel a hatodik jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.

146 Mivel a fellebbező egyetlen jogalapjának sem lehet helyt adni, a fellebbezést teljes egészében el kell utasítani.

A költségekről

147 Az eljárási szabályzat 69. cikkének 2. §-a szerint, amely ugyanezen szabályzat 118. cikke értelmében a fellebbezési eljárásra is alkalmazandó, a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel a fellebbező pervesztes lett, az OHIM kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján a Bíróság (első tanács) a következőképpen határozott:

1) A Bíróság a fellebbezést elutasítja.

2) A Les Éditions Albert René Sàrl-t kötelezi a költségek viselésére.

Aláírások